

О Т В Ъ Д Х О Р И З О Н Т А Н А П А М Е Т Т А

Това е възможно най-голямото разстояние от всичко познато. Безчовешко. Светлините от последните галактики на Вселената замират зад мен, бавно и грандиозно. Оттук нататък – нищо, даже няма и космическо черно.

Защо не ме е страх от посоката на този полет?

Само ако съм си мислел някога, че най-отдалечната звезда от Земята ще се окаже за мен все пак знак, че още знам къде съм! Но и нейното блещукане става все по-малко различимо, тя угасва зад мен, а моите понятия изстиват до абсолютната нула. Вече съм там, където светлината от Големия взрив все още не е стигнала.

Реенето ми продължава, усещам скоростта му, посоката, въпреки липсата на идея за пространство.

Дали да не се върна обратно?

А мога ли?

Или този край ме засмуква?

Стомахът ми, въпреки че нямам стомах, вече не може даже и да се свие от усещането колко съм далеч.

Мястото, където е имало палачинки със смокини и познати лица, е на един свят отдалечено от мен и аз все повече се загубвам в празнотата. Ето нещо, което изглежда окончателно и безвъзвратно.

Но тези галактики накрая!... Вселената действително завършва по един фантастичен начин. Заслужаваше да се види, макар че няма как да разкажа за това на никого.

Летя спокоен през линията, за която инстинктивно знам, че е

Хоризонтът отвъд паметта

– и не след дълго –

/какво значи дълго?/ –

– ето! появява се! –

материя, черно, космически прах и нови звезди, блеснали радостно, разпръснати, значещи.

Първите звезди от друга Вселена.